

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

30 maart 2004

VOORSTEL VAN DECREET

**– van de heren André Denys, Carl Decaluwe, Luc Martens en
Karlos Callens en mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever –**

houdende het instandhouden van de vinkensport in Vlaanderen

ALGEMENE TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Inleiding**1. Historisch en maatschappelijk kader**

De vinkensport is een Vlaamse volkssport met een eeuwenoude traditie. De meer dan twintigduizend Vlaamse vinkeniers en honderden Vlaamse vinkeniersmaatschappijen zijn vandaag vrijwel alle aangesloten bij de twee vinkensportverenigingen¹ die door de Vlaamse overheid erkend zijn.

De vinkensport of het “vinkenzetten” komt in essentie hierop neer dat vinken “in de reke gebracht worden” om gedurende een uur (meestal ’s morgens van 9 tot 10 uur) zo veel mogelijk “liedjes” te zingen. De wedstrijden worden georganiseerd door lokale groeperingen (“maatschappijen” en “gewesten”, al dan niet met rechtspersoonlijkheid), die bij een van de erkende verenigingen zijn aangesloten.

Tot in de vorige eeuw werden de vinken soms blind gemaakt om hun zangprestaties te verbeteren. Die praktijken zijn echter al in 1921 bij wet verboden, en vandaag dan ook voltooid verleden tijd. Bij het kweken, huisvesten, vervoeren en “in de reke brengen” van de zangvogels worden vandaag alle wettelijke regels inzake dierenwelzijn gerespecteerd.

In tegenstelling tot bijvoorbeeld de duivensport, zijn er geen hoge bedragen met het kweken en verhandelen van de vogels en met de wedstrijden gemoeid. Vinken worden onder liefhebbers geruild. Deelnemen aan een zangwedstrijd kost hooguit enkele euro’s en de prijzen zijn puur symbolisch. De vinkensport is dan ook bij uitstek een sport voor iedereen.

In tegenstelling tot wat vaak beweerd wordt, is het zetten van vinken geen inbreuk op de wetgeving op het dierenwelzijn. Zo oordeelde onder meer de Raad van State (in het hierna te bespreken arrest van december 2002) dat het vinkenzetten, conform de hierna te bespreken Vogelrichtlijn, een verstandig gebruik is. Uit de jarenlange vaststellingen van

vogelliefhebbers blijkt overigens dat in gevangenschap gehouden vinken merkkelijk langer leven dan hun soortgenoten in de natuur. Bij de laatste vogeltellingen stond de vink daarenboven op de derde plaats in de lijst van de van meest voorkomende vogels. De vink is in Vlaanderen allesbehalve bedreigd, volgens onder meer professor Walter Roggeman, specialist terzake.

2. Probleemstelling

Opdat de duizenden Vlaamse vinkeniers hun sport ook in de nabije en verdere toekomst zouden kunnen uitoefenen, moeten er voldoende zangvogels ter beschikking zijn. Hierbij is het belangrijk te onderstrepen dat enkel de mannetjes de zang, geldig voor de wedstrijden, zingen en dat dus ongeveer de helft van de – gevangen of gekweekte – vogels niet voor zang in aanmerking komt.

In de loop der eeuwen is er altijd met gevangen (“uit de natuur bevoorraden”) vogels gespeeld. Pas de laatste decennia worden er pogingen gedaan om ook zangvogels te kweken. De laatste jaren leveren de vinkeniers en hun verenigingen drastische inspanningen om zo veel mogelijk vogels te kweken, omdat er – vooral op basis van de hierna te bespreken Europese richtlijn – principieel een verbod is op elke vogelvangst. De overheid kan onder bepaalde voorwaarden toestaan om toch een bepaald aantal vogels uit de natuur te bevoorraden. Dat gebeurde tot nog toe in ministeriële besluiten. Een dergelijk ministerieel besluit werd in 2002 door de Raad van State vernietigd. Als er echter vanaf nu helemaal geen vinken meer bevoorraden mogen worden uit de natuur, dan zijn er onvoldoende vogels voorhanden, opdat alle Vlaamse vinkeniers hun sport zouden kunnen beoefenen.

In het huidige voorstel van decreet wordt dan ook voor een korte termijn (negen jaar) en op degressieve wijze voorzien in de mogelijkheid van bevoorrading uit de natuur. In die periode moet het mogelijk zijn om over voldoende gekweekte vogels te beschikken opdat de vinkensport zou kunnen blijven bestaan. De beperkte bevoorrading zoals vastgelegd in het decreet is het enige middel om het behoud van de Vlaamse vinkensport te kunnen garanderen. Het was onder meer ook deze bekommernis, die ten grondslag lag aan de resolutie van het Vlaams Parlement van 5 juli 2000.

3. Behoeftte aan een decretale oplossing

Al verschillende jaren leidt de vzw Vogelbescherming Vlaanderen, telkens nadat een bevoorradingsbesluit verschenen is, hiertegen een vernietigingsverzoek in bij de Raad van State. In het verle-

¹ Het zijn “de verenigingen” waarvan sprake in de hierna te vermelden Koninklijke en ministeriële besluiten: vzw Koninklijke Nationale Federatie Algemene Vinkeniersbond (A.Vi.Bo.), met zetel in 8520 Kuurne, Schardauw 1 bus 1, en vzw Vinkeniers Midden-België (Vi.Mi.Bel.), met zetel in 1740 Ternat, Gemeentehuisstraat 42A bus 6. Beide verenigingen zijn ook erkend, bij ministerieel besluit van 12 maart 2003, als beleidsondersteunende verenigingen op het gebied van faunabeheer.

den is een dergelijk besluit op verzoek van vzw Vogelbescherming Vlaanderen inderdaad al vernietigd, maar dat gebeurde louter om puur formele redenen (met name het niet respecteren van de regels op de adviesplicht van de afdeling Wetgeving van de Raad van State).

Op 2 december 2002 deed de Raad van State voor het eerst een uitspraak over de materiële geldigheid (het bevoorradersbesluit dat door de Raad van State in december 2002 vernietigd is, slaat op de bevoorradersjaren 1998 en 1999). De Raad stelde met name dat de hiërarchie van de normen inderdaad geschonden was, omdat het bestreden bevoorradersbesluit niet strookt met (één bepaling van) de Vogelrichtlijn (zie hierna).

Dit arrest van de Raad van State van 2002 heeft evenwel een zeer beperkte draagwijdte. In deze procedure trad enkel de vzw Vogelbescherming Vlaanderen als verzoekende partij en de Vlaamse minister van Leefmilieu als verwerende partij op; de vinkeniersverenigingen waren geen tussenkomende partij (tegen het bevoorradersbesluit van 2002 is door dezelfde verzoekende partij een vernietigingsverzoek ingesteld, maar in deze hangende procedure treden de Algemene Vinkeniersbond (A.V.I.B.O.) en de Vinkeniers Midden-België (V.I.M.B.E.L.) op als vrijwillig tussenkomende partijen). De vinkeniersverenigingen dragen argumenten aan, die niet door de minister in de – ondertussen afgesloten – procedure (noch in de lopende procedure) gebruikt werden. De Raad van State zal met andere woorden nieuwe argumenten aangereikt krijgen, waardoor die zijn standpunt kan wijzigen. Cruciaal in de argumentatie zijn de noodzakelijke belangen van de vinkensport en het probleem van de bloedarmoede bij gekweekte vogels (waarover verder meer). In dit voorstel van decreet wordt met deze rechtmatige belangen wel rekening gehouden.

4. Juridisch kader

Het Vlaamse Gewest is in het kader van de federale Belgische staatsstructuur bevoegd voor de regelgeving in verband met de vogelvangst. Deze Vlaamse regelgeving moet in overeenstemming zijn met de supranationale normen. De uitvoeringsbesluiten moeten in overeenstemming zijn met de (formele) wetten en decreten, waarbij de ministeriële besluiten in overeenstemming moeten zijn met de koninklijke besluiten of besluiten van de regering. De bevoorrading van de vinkeniers wordt in Vlaanderen sinds een paar decennia geregeld door ministeriële besluiten; vroeger waren ze vaak voor langere termijn van toepassing, maar te-

genwoordig gelden ze telkens voor één jaar of een paar jaren (de eigenlijke vangst mag dan altijd plaatsvinden tussen 15 oktober en 15 november). Die ministeriële besluiten zijn een uitvoering van en moeten dus in overeenstemming zijn met de direct hogere norm, namelijk het Koninklijk Besluit van 1981. Maar de ministeriële besluiten moeten ook met de nog hogere wetten stroken.

De toepasselijke supra-nationale normen zijn :

- richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 : de zogenaamde Vogelrichtlijn ;
- de internationale overeenkomst voor de bescherming van de vogels, getekend in Parijs op 18 oktober 1950 ;
- de Beneluxovereenkomst inzake jacht en bescherming van de vogels van 10 juni 1970, gevolgd door de beslissing M(72)18 van 30 augustus 1972, de beslissing M(76)13 van 24 mei 1976 en het protocol van 20 juni 1977 ;
- het Verdrag van Bern van 19 september 1979.

5. De vinkenweek

Van de vermelde supranationale normen, werpt met name de Vogelrichtlijn een mogelijk probleem op. Verschillende landen zijn inderdaad al veroordeeld wegens overtredingen van de Vogelrichtlijn. Anderzijds moet onderstreept worden dat in verschillende landen en regio's, zonder vastgestelde overtreding van de Vogelrichtlijn, tot dusver wel degelijk vinken gevangen mogen worden.

De essentiële bepaling van de Vogelrichtlijn, die de Raad van State in het vermelde arrest geschonden achtte (artikel 9), betreft de volgende voorwaarde : bevoorrading uit de natuur kan slechts toegestaan worden als er “geen andere bevredigende oplossing” is. De vzw Vogelbescherming Vlaanderen meent (en hield de Raad van State voor) dat er een andere bevredigende oplossing is, aangezien er vinken gekweekt kunnen worden. Weliswaar is het nettoresultaat van de kweek voorlopig ontoereikend, maar het is minstens duidelijk, aldus de Vogelbescherming, dat er met de vinkenweek “in principe” een alternatief voorhanden is. De Raad van State volgde dat standpunt, maar op een heel genuanceerde wijze, die alle aandacht verdient. De Raad baseert zich daarbij letterlijk op rechtspraak van het Europees Hof. Zie bladzijde 10/14 van het arrest van 2 december 2002 : “in die omstandigheden zouden de kweek en voortplanting in gevangenschap enkel dan niet als een ‘andere bevredi-

gende oplossing' kunnen worden aangemerkt, wanneer vaststaat dat zij niet kunnen slagen zonder vangsten uit de natuur”.

1. De Raad meent dat dat tot dusver niet bewezen is en stelt in overweging 4.4.2.2. dat dus geen – weliswaar degressieve – bevoorrading mogelijk is wanneer de noodzaak van bevoorrading vooral veroorzaakt wordt “omdat veel liefhebbers hun installaties en gewoonten zouden moeten wijzigen”. Die overweging vergt een repliek : de doorgedreven inzet van de vinkeniersverenigingen gedurende jaren bewijst net het tegendeel. Misschien kunnen de “ingewortelde gewoonten van de liefhebbers” (om effectief jaarlijks een aantal vinken te vangen) in Wallonië of in een ander land als motief gehanteerd worden om uit te leggen dat bevoorrading uit de natuur nog nodig blijft (het was met name de overweging van het Europees Hof van Justitie in zijn arrest van 12 december 1996 in de zaak C-10/96), maar die redenering gaat niet op in Vlaanderen ! De Vlaamse vinkeniers leveren echter wel degelijk alle nodige inspanningen om de kweek zo goed mogelijk te organiseren. We verwijzen hiervoor naar het kwekersvademecum dat met steun van de Vlaamse overheid tot stand kwam ; we verwijzen hiervoor naar de kwekersvergaderingen, georganiseerd door de vinkeniersverenigingen ; we verwijzen naar de wekelijkse berichten, tips, cijfergegevens, en dergelijke in het A.Vi.Bo.-blad. Men kan onmogelijk beweren dat de Vlaamse vinkeniersverenigingen niet voldoende inspanningen leveren om de kweek te optimaliseren (het aantal kwekers steeg jaarlijks, van een honderdtal kwekers in het midden van de jaren 1980 tot 1.406 kwekers in 2003 ; het aantal “kwekelingen” steeg van zo’n vierhonderd in de jaren 1980 tot 13.807 in 2003). En precies die kweekinspanningen maken duidelijk dat supplementaire bevoorrading uit de natuur noodzakelijk blijft ! Het aantal uit de natuur bevoorrade vogels, waarmee gespeeld wordt, daalt veel sneller dan het aantal gekweekte vogels. De vinkeniersverenigingen leggen de volgende cijfers voor :

JAARTAL	AANTAL VOGELHOUDERS	AANTAL VOGELHOUDERS
	uit de natuur bevoorrade vogels	gekweekte vogels
1990	20.143	986
1991	19.868	1.005
1992	19.730	1.006
1993	19.505	1.049
1994	19.131	1.140
1995	18.830	1.410
1996	18.525	1.819
1997	18.259	2.254
1998	17.886	2.748
1999	17.560	3.072
2000	17.109	2.991
2001	16.381	3.300
2002	15.672	3.641
2003	14.728	4.075

JAARTAL	TOTAAL	IN HET JAAR	DALING	STIJGING
	aantal uit de natuur bevoorrade mannetjes	uit de natuur bevoorrade mannetjes	uit de natuur bevoorrade mannetjes	gekweekte mannetjes
1994	116.984	14.365	- 634	161
1995	114.737	12.384	- 2.247	459
1996	111.350	10.152	- 3.387	1.252
1997	107.045	7.755	- 4.305	1.809
1998	104.989	9.870	- 2.056	2.129
1999	101.401	9.400	- 3.588	1.675
2000	99.070	8.460	- 2.331	0
2001	92.281	5.640	- 6.789	1.742
2002	86.520	3.700	- 5.761	2.235
2003	79.789	0	- 6.531	2.373

2. Op basis van de Europese rechtspraak (onder meer het eerder vermelde arrest van 12 december 1996) overweegt de Raad van State (zie 4.4.2.4.2.) dat de nationale autoriteiten krachtens de richtlijn “bevoegd zijn de vangst van vogels van beschermde soorten toe te staan ter voorkoming, bij het kweken van vogels voor ontspanningsdoeleinden, van de nadelen van inteelt die door te veel endogene kruisingen ontstaan, op voorwaarde dat er geen andere bevredigende oplossing is, met dien verstande dat het aantal exemplaren dat mag gevangen worden, moet worden vastgesteld op een aantal dat objectief nodig blijkt te zijn om deze nadelen te verhelpen”.

- a) Welnu, dat is precies de opdracht die de Vlaamse minister van Leefmilieu heeft toevertrouwd aan een biologische onderzoekscel van de Universiteit Antwerpen. In een wetenschappelijk onderzoek is nagegaan of er nog bevoorrading uit de natuur nodig is om inteelt, ziekten en verlies aan combattiviteit te vermijden en, zo ja, hoeveel vogels dan jaarlijks uit de natuur bevoorrad moeten worden. Precies door de opdracht tot dat onderzoek te geven, hield de Vlaamse minister zich dus volledig aan de verplichting, opgelegd door de Vogelrichtlijn. Om dezelfde reden is dus ook het huidige voorstel van decreet verantwoord, zelfs nadat nu de “eindresultaten” van dat onderzoek bekend zijn.
- b) Men zou kunnen opwerpen dat, in afwachting van de resultaten van het onderzoek, minstens voorlopig elke bevoorrading verboden was. Dat zou zo zijn indien er vroeger geen enkele bevoorrading mogelijk was en de (materiële) wetgever zou overwegen om ze toe te staan (van niets naar een beetje dus). De feitelijke situatie is echter anders (namelijk van veel naar steeds minder). De bevoorrading is altijd toegestaan, zij het de laatste jaren in degressieve mate. Als overheid is het Vlaamse Gewest niet alleen gebonden door de Vogelrichtlijn, maar ook door de beginselen van behoorlijk bestuur, waartoe onder meer het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van het gewekte vertrouwen behoren. Steeds heeft de minister een minimale – zij het degressieve – bevoorrading in het vooruitzicht gesteld : in 1998 ging het nog om 10.500 vogels, in 1999 om 10.000 vogels, in 2000 om 9.000 vogels, in 2001 om 6.000 en in 2002 om 4000. Tijdens het onderzoek naar de inteelt de bevoorrading volledig verbieden – met de mogelijkheid dat ze opnieuw mogelijk wordt nadat de resultaten van het onderzoek bekend zijn – is een volledige beschaming van het gewekte vertrouwen. De bevoorrading moet dus minstens mogelijk

blijven zolang een onderzoek niet onomwonden heeft vastgesteld dat er wel degelijk puur op basis van gekweekte vogels voldoende combattieve vinken voorhanden zullen zijn zodat alle vinkeniers hun hobby kunnen uitoefenen. Voorzover de uitvoerende macht niet in deze bevoorrading voorziet, kan de decreetgever dat op basis van zijn bevoegdheid.

- c) Intussen is het onderzoek afgerond. Een van de conclusies is dat er een minimale vorm van inteelt is. Vinkeniers moeten, aldus het onderzoek, onderling hun vogels ruilen om inteelt te vermijden en meer vinken inzetten om te kweken. De vinkeniersverenigingen geven aan die stellingen meer dan voldoende gevolg. Als de vinkeniers evenwel constant vogels moeten ruilen en meer vogels voor de kweek inzetten, dan blijven er natuurlijk niet voldoende vinken meer over om effectief mee te spelen en is het voortbestaan van de vinkensport zelf dus wel degelijk nog bedreigd. Zelfs als het uitgevoerde wetenschappelijk onderzoek tot de vaststelling komt dat de kweek tot dusver wel voldoende is, moeten die bevindingen daarenboven met de grootste voorzichtigheid gehanteerd worden. Het onderzoek werd immers integraal uitgevoerd met “kwekelingen” van uit de natuur bevoorradde vogels. Het ging om “kwekelingen” van de eerste generatie. Maar wat is de toestand over tien of twintig jaar ? De gevolgen van bloedarmoede laten zich slechts kennen na enkele generaties. Het onderzoek moet dus over enkele jaren met afstammelingen van “kwekelingen” overgedaan worden ! Indien er intussen helemaal niet meer uit de natuur bevoorrad kan worden, is het uitstervingsproces van de speelvinken onomkeerbaar. Minstens de eerste jaren is dus nog bevoorrading uit de natuur noodzakelijk, zodat er met deze nieuwe vogels gekweekt kan worden en dat er intussen met de gekweekte vogels aan de zettingen deelgenomen kan worden.
- d) Alle inspanningen van de erkende vinkeniersverenigingen en de bij hen aangesloten vinkeniers ten spijt, is de kweek tot dusver geen voldoende alternatief om de vinkensport op het huidige peil te kunnen houden. Het vogelbestand van de uit de natuur bevoorradde vogels neemt sneller af dan dat de kweek stijgt. Daardoor is er een stelselmatige daling van het ledenbestand van de erkende vinkeniersverenigingen.
- e) Een mogelijke oplossing voor het vermijden van bloedarmoede bij de gekweekte vogels, is de uitwisseling. Zo kan inteelt vermeden wor-

den. Als de vogels evenwel ingezet moeten worden voor de kweek, kunnen ze niet tegelijk “in de reke” gebracht worden. Met welke vogels kunnen de vinkeniers dan spelen? Voor het voortbestaan van de sport is de bevoorrading minstens de eerste jaren dus nog noodzakelijk.

- f) Het beleid inzake de bevoorrading is de laatste decennia altijd in nauw overleg met de vinkeniersverenigingen bepaald. De dialoog was altijd constructief. Geleidelijk aan is gewerkt aan de afbouw van de bevoorrading. Die geleidelijkheid moet voortgezet worden. Voor het eerst zijn de vinkeniersverenigingen bereid te aanvaarden dat de bevoorrading uit de natuur aan het stoppen is. In het voorstel van decreet wordt nog een afbouwperiode van slechts negen jaar vastgelegd. Die termijn is noodzakelijk om de overschakeling te realiseren en is perfect in overeenstemming met de Europese richtlijn, die een degressieve en eindigende bevoorrading toelaat. In 2002 (laatste bevoorrading tot dusver) mochten er nog 4.000 vogels gevangen worden. Dat aantal zal geleidelijk afgebouwd worden. Ook volgens het onderzoek van veearts Brochier van de Universiteit van Luik, dat uitgevoerd werd in opdracht van het Waalse Gewest, moet er rekening gehouden worden met een “*délai raisonnable de plusieurs années au cours desquelles l’approvisionnement d’un nombre limité d’oiseaux dans la nature reste indispensable*” (een redelijke termijn van verschillende jaren, tijdens dewelke de bevoorrading van een beperkt aantal vogels uit de natuur noodzakelijk blijft).
- g) Hoe moeilijk en traag de kweek loopt, blijkt uit de cijfergegevens van A.Vi.Bo. In 2003 werden 13.807 “kwekelingen” gekweekt. De aangesloten vinkeniers beschikken evenwel over 7.306 uit de natuur bevoorrade popjes en 9.398 gekweekte popjes, in totaal dus 16.704 popjes. Dat betekent gemiddeld slechts iets meer dan één kwekeling per popje (in gevangenschap). We stellen vast dat in de natuur daarentegen popjes gemiddeld vier vinken grootbrengen. Vele van de popjes in gevangenschap gaan met andere woorden, in tegenstelling tot hun soortgenoten in de natuur, niet tot kweek over. Dat bewijst hoeveel inspanningen er nodig zijn in verhouding tot het te verkrijgen resultaat.
- h) Het aantal uit de natuur bevoorrade vogels omvat zowel popjes (vrouwelijke vinken) als mannetjes, dat in tegenstelling tot de vroegere wettelijke beperking tot popjes. Uit de praktijk blijkt immers dat popjes veel te moeilijk tot

kweek overgaan. De vinkenier moet, voor een optimale organisatie van de kweek, de vrijheid hebben om zelf te beslissen of hij popjes dan wel mannetjes uit de natuur bevoorraadt.

- i) Precies om inteelt te vermijden, is het noodzakelijk dat de uit de natuur bevoorrade vogels ingezet worden in de kweek (nieuw bloed). Daarom moeten alle uit de natuur bevoorrade vinken aan kwekers overhandigd worden. Niet-kwekers kunnen geen uit de natuur bevoorrade vogels krijgen.

6. Supplementaire voorwaarden

Om de bevoorrading uit de natuur te kunnen beheersen, controleren en eventueel te bestraffen, stellen we de volgende maatregelen voor :

- de bevoorraders zelf mogen geen enkele veroordeling tegen de wetgeving in verband met het houden van vogels opgelopen hebben ;
- er mogen maximaal 600 bevoorraders zijn ; dat is naar rato van één bevoorrader per 30 leden van de vinkeniersvereniging (in concreto zal dat meestal leiden tot één of maximum twee bevoorraders per vinkeniersmaatschappij) ;
- de bevoorraders worden in eerste instantie geselecteerd uit de kwekers. Enkel wanneer die niet kunnen of willen bevoorraden uit de natuur, kan een niet-kweker bevoorrader worden ;
- voor het overige blijven alle controlemechanismen, zoals die golden in 2002, van toepassing (bevoegd personeel, administratie, controlemiddelen, enzovoort). De bestaande regelgeving wordt daarom door het voorstel van decreet bevestigd.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Deze bepaling wordt opgenomen om te voldoen aan de vereisten van artikel 19, § 1, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Artikel 2

In deze bepaling worden een aantal gehanteerde begrippen nader gedefinieerd.

Artikel 3

De bevoorrading van de vinkeniers wordt in Vlaanderen sinds een paar decennia geregeld door ministeriële besluiten, vroeger waren ze vaak voor langere termijn van toepassing, maar recenter goldেন ze telkens voor één jaar of een paar jaren. Die ministeriële besluiten zijn een uitvoering van en moeten dus in overeenstemming zijn met de direct hogere norm, namelijk het Koninklijk Besluit van 1981.

Artikel 4

Er wordt een afbouwperiode van de vangst van negen jaren vastgelegd. Die termijn is noodzakelijk om de overschakeling te realiseren en is in overeenstemming met de Europese richtlijn, die een degressieve en eindigende bevoorrading toelaat. In 2002 mochten er nog 4.000 vogels gevangen worden. Dat aantal zal geleidelijk afgebouwd worden.

Artikelen 5 en 6

Om de bevoorrading te kunnen beheersen en controleren, worden een aantal supplementaire voorwaarden gestipuleerd.

Artikelen 7 en 8

Deze bepalingen regelen de inwerkingtreding.

André DENYS

Carl DECALUWE

Luc MARTENS

Karlos CALLENS

Gisèle GARDEYN-DEBEVER

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

- 1° de verenigingen : de vinkeniersverenigingen Algemene Vinkeniersbond (A.Vi.Bo) en Vinkeniers Midden-België (Vi.Mi.Bel) ;
- 2° de afdeling : de afdeling Natuur van de administratie Milieu-, Natuur, Land- en Waterbeheer van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ;
- 3° gekweekte vink : elke vink (*fringilla coelebs*) met een ouderdom van ten minste dertig dagen, gekweekt uit een regelmatig gehouden vinkenkoppel en geringd met een gesloten voeding ;
- 4° kweker : elke bij een vereniging aangesloten natuurlijke persoon, die als kweker bij het bestuur van zijn vereniging bekend staat, dat is met name als iemand die op een behoorlijke en regelmatige wijze inspanningen levert om gekweekte vinken af te leveren ;
- 5° bevoorradener : elke bij een vereniging aangesloten natuurlijke persoon die, volgens de wettelijke bepalingen, wilde vinken vangt.

Artikel 3

De bepalingen van het Koninklijk Besluit van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaamse Gewest, zoals gewijzigd bij Koninklijk Besluit en besluiten van de Vlaamse regering, en de bepalingen van het ministerieel besluit van 14 september 1981 waarbij het houden van vogels en een tijdelijke bevoorrading in vogels wordt toegestaan, zoals ook diverse malen gewijzigd, worden bevestigd voorzover ze niet strijdig zijn met de bepalingen van dit decreet.

Artikel 4

§ 1. De bevoorrading uit de natuur van botvinken (*fringilla coelebs*), zowel popjes als mannetjes (naar de vrije keuze van de bevoorrader), is, onder de wettelijk bepaalde voorwaarden en telkens tussen 15 oktober en 15 november, in de volgende jaren in de volgende degressieve mate toegestaan :

Jaartal	Algemeen totaal	A.Vi.Bo.	Vi.Mi.Bel.
2004	3600	3384	216
2005	3200	3008	192
2006	2800	2632	168
2007	2400	2256	144
2008	2000	1880	120
2009	1600	1504	96
2010	1200	1128	72
2011	800	752	48
2012	400	376	24

§ 2. De verenigingen ontvangen tegen betaling open votringen, waarvan het aantal in § 1 werd bepaald. Die votringen voldoen aan de bepalingen van de besluiten, genoemd in artikel 3. Die ringen dragen de laatste twee cijfers van het betreffende jaar en een nummer uit een doorlopende reeks van vier cijfers, beginnend met 0001.

§ 3. De ringen worden gebruikt om de inschrijving te rechtvaardigen van vogels die worden gevangen gedurende de bevoorradingsperiode, toegestaan conform de besluiten, vermeld in artikel 3.

Artikel 5

§ 1. Het aantal open ringen, bepaald in het voorgaande artikel, wordt door de vinkeniersverenigingen verdeeld over maximaal 600 bevoorraders, die als lid zijn aangesloten bij hun vereniging, die geen veroordelingen wegens inbreuken op de vogelvangstwetgeving hebben opgelopen en die zich bij de bevoorrading volledig houden aan de in artikel 3 vermelde besluiten.

§ 2. De in § 1 genoemde bevoorraders worden door de vinkeniersverenigingen bij voorrang aangewezen onder de aangesloten leden, die blijkens de verenigingsadministratie vogels kweken of zich minstens verdienstelijk maken bij de promotie en verbetering van de vinkenkweek. Pas nadat aan de behoeften van die kwekers voldaan is, kunnen open ringen toebedeeld worden aan andere aangesloten leden.

§ 3. De lijst met de namen en adressen van de leden aan wie de open ringen zijn toebedeeld, wordt op verzoek aan de afdeling bezorgd.

Artikel 6

§ 1. Wanneer iemand een vogel vangt of tracht te vangen, moet hij een of meer open ringen bij zich hebben.

§ 2. Elke vink moet onmiddellijk na de vangst ofwel geringd worden ofwel opnieuw vrijgelaten worden. Elke andere vogel moet onmiddellijk opnieuw bevrijd worden.

Artikel 7

De minister van Leefmilieu is bevoegd voor de uitvoering van dit decreet.

Artikel 8

Dit decreet treedt in werking op de dag van de publicatie in het Belgisch Staatsblad, maar in elk geval uiterlijk op 15 oktober 2004.

André DENYS

Carl DECALUWE

Luc MARTENS

Karlos CALLENS

Gisèle GARDEYN-DEBEVER
